

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095391664/facsimile.pdf (tilgået 31. marts 2023)

Anvendt udgave: Syner

på lidelsen. Den stiger og falder, i halvvejs forhåbning, i sængstelig anåben – er der noget svar at hente? Skal der bedes forgæves for den lidende verden? Den blir hæftigere, mere indtrængende, for nu haster det med bønhelelsen – – Det nytter ikke at bedel og med hastige, forfærdede råb forstummer den ensomme, der hade formålet at løse båndene så vidt, at han kunde anråbe om nåde for de andre, men nu tier han, og kun de usigelige tunge, sukken- de ånddrag genlyder endnu en tid i den nådeløse verden.

Da bruser det frem som et løsløppet vandfald, uslydligt og fridende af overvættets kraft larmer det af sted, og øjeblikkelig bryder det løs et andet sted, og to vældige strømme skummer frihedsdrukne frem, hjælpende og opmuntrende hinanden med høje råb. Er det muligt? Slap de dog fri – og ved egen kraft? Jeg lytter længe til det bedøvende flodbrus; ganske rigtig, lænkerne er spærget, og der skal ikke smedes andre, for ingen hammerslag høres, den jernhårde hånd fra før vover ikke at ta fat her, sukken- ne lyder ikke mere, ej heller bønfuldelejer; fri uden hjælp af nåde, der er tiltaget ved bønnen! Fri ved egen væld! Tyrannen er død, skæbnen er smuldret hen, og lænkerne fortæredede af rust! Her den rasende jubel! Er det menneskestemmer? Man hører ikke ord, men kun frydeskrig, der målte forfæde menneskenes bøddel, hvis han kunde høre dem, og skræmme ham fra ethvert forsøg på at fængsle, stemme op for vandfaldet. Kun mennesker høres; de har rystet altang af sig, de har følt deres styrke og ved, hvad de formår. Vidt og bredt spreder kraftstrømmene sig ud over verden, omstyrrende alt, hvad der rager op til ingens nytte eller glæde, og bringende frugtbarhed i stedet. Når det er gjort, samler de sig til to store floder, som i overmodig styrke bruser ud i det åbne hav, hvor de taber sig, vel vidende, at det nu begyndte værk aldrig mere kan hindres af lænker.

Mens jeg derefter stod forrumlet og uden ord og overvejede alt dette, kaldte min fætter den tredje spillemand hen til sig.

Ham må du først lære at forstå, sa han, ti gennem spot over verden skal du frigøres fra den; tør du la dig rive løs, elkers – se, udgangen står dig endnu åben.

Jeg satte mig ned ved spillemandens fødder, og højen lukkedes bag ved mig.